

Тетяна Белімова

... Невідісланий лист ... Примадонні

Т

роянди завжди розквітають у визначений для них час. І не важить, чи це клумба на Кловському Узвозі, а чи бабусин квітничок десь у київському передмісті. Вдихаю розкішний аромат і затримуюсь біля трояндового куща лише на мить. На споглядання

краси немає часу, бо вже за двадцять дев'ять. Поспішаю на мою першу в житті серйозну роботу, і запізнення аж ніяк не входить у мої плани. На диво, сьогодні мені щастить — усі три ліфти бізнес-центру «Парус» стоять унизу й немов припрошують скористатися їхніми послугами. П'ять хвилин — і я вже в пентхаусі, де замешкала редакція «Егоїстки». Мимохіть кидаю погляд у велетенське дзеркало навпроти входу і з хвилину розглядаю себе, маленьку і зосереджену. Про таких, як я, кажуть «метр у кепці», бо й справді скидаюся радше на восьмикласницю, ніж на журналістку серйозного глянцю.

-- Не переймайся... Така підлітковість нині в моді! До того ж маю блакитні очі й русяві коси, а це вже неабиякий скарб, — невеличке підбадьорювання не завадить.

Розпрямляю невидимі заломы на строгій чорній спідничці, набираю повні легені повітря і заходжу у свята святих --

нашу конференц-залу. Збираємося тут щопонеділка для чергової наради. Ще нікому не вдалося її скасувати чи оминути, бо порядок понад усе.

— Доброго дня, Юліано Всеволодівно... — знову пересохло в роті, і так щоразу, коли бачу нашу головну редакторку.

— Доброго. Сідайте, Олено!

Шефіня вже зайняла місце в центрі круглого стола і переглядає папери. Вона завжди з'являється першою на робочому місці. Не належить до тих керівників, які дозволяють собі порушувати приписи або ж правила. Власне, того ж чекає і від підлеглих, котрі поспіхом сходяться й займають свої місця.

Рівно о дев'ятій усі двадцяттеро найкращих журналістів і редакторів «Егоїстки», зосереджені й бадьорі, готові сприймати чергові повідомлення та виклики.

— Маю для вас дві новини... — Юліана Всеволодівна ніколи не хвилюється. Ось і зараз її голос рівний і не видає жодного почуття. — Ми в проекті «Гордість України». Вітаю, — повідомляє шефіня так буденно, ніби зачитус список обов'язкових справ хатній робітниці.

Манірні оплески. Удавана радість на обличчях. Сумніваюся, чесно кажучи, що мої колеги виявляють справжні почуття. Радше роблять вигляд, що втішені, бо ж усім відомо, як шефіня два роки дотискала президентський фонд і таки досягла свого. Ми в проекті. Нас читає дружина Самого... Це дійсно успіх, гідний оплесків, і всі, звісно, мають це демонструвати.

Проте існує одне «але», яке можна позначити темним «напівжирним» у тексті. «Егоїстка» -- це вам не благодійний проект. Тут усі працюють за гонорари та надто дорого цінують власні здібності, щоб погодитися волонтерити, хай і на «Гордість України». Назвіть мене, якщо хочете, стержочкою, якій ще зарано судити про інших, але я добре знаю журналістів нашого видання. Вони і пальцем не стукнуть по клавіатурі задарма.

— Інша новина не така приємна, — продовжує тим часом Юліана Всеволодівна. — Наступного тижня відбудеться велика нарада проекту за участі першої леді... -- затяжна пауза дає змогу відчутти значущість сказаного, — і ми маємо вже надати сенсаційний матеріал.

Вимовлене з притиском «вже» зависає в повітрі дразливим знаком неспокою. Колеги, мов за командою, вступлюються у власні щоденники і роблять украй важливі помітки. Ясна річ, жоден не бажає бути цапом-відбувайлом чи жертвою, принесеною на вівтар «Гордості України».

— Даю підказку: Соломія Крушельницька -- ось наш шанс, — Юліана Всеволодівна схрестила руки на грудях, а це означає, що вона налаштована рішуче. — Діти *Самого* навчаються музиці, — знову значна пауза дозволяє всім усвідомити важливість моменту, — Крушельницька має в їхній родині особливу пошану. Звісно, переповіданням її біографії нікого не здивуєш...

У зловісному мовчанні можна було б почути, як продзижить муха, якби вона здатна була долетіти до нашого тридцять третього поверху. Не бачу жодної активності. Та воно й не дивно. Крушельницька -- це початок двадцятого століття. До того ж ще й опера, яка для багатьох сьогодні лише назва чогось класичного і не зовсім зрозумілого. Хіба самогубець зголосився б добровільно копірситися в цих нетрях.

— Хоч землю гризіть, але знайдіть щось ніде й ніколи не озвучене. Вам ясно? І взагалі, які думки?

Знагла мене накриває відчуття дежавю. Десь рік тому готувала невеличкий допис про щедрий подарунок невідомого мецената, який передав в Україну унікальні платівки із записами Крушельницької.

— Можна! Я знаю, бо писала для «Всезнайки», що в архіві Львівської консерваторії зберігаються унікальні грамо... грамо... — на «грамофонних записах» затинаюся, ловлю на собі здивовано-обурені погляди колег, що допомагають мені врешті опанувати себе і вимовити все чітко й без

запинки. — Думаю, у Львові можна було б знайти щось цікаве. На батьківщині Крушельницької набагато реальноше знайти якийсь невідомий артефакт.

— Ви так гадаєте, Олено? Що ж, дякую, але ви ще новачок у журналістиці, зрозумійте... це дуже важливе завдання...

Водночас я готова заприсягнутися, що хронічна недовіра нашої головної до всіх і, зокрема, до мене дала невеличку тріщину, отже, нині лише від мене залежить, чи зможу я переконати її «доручити Крушельницьку» мені. Відчуваю, що це і є та золота ниточка, на яку полюю майже рік — відколи влаштувалася на роботу до «Егоїстки».

— Ви повинні знати, Олено, що участь у проєкті цілком добровільна, — шефіня сканує мене поглядом. Усе ще сумнівається. Тож маю зробити все можливе і неможливе, щоб шальки терезів переважили на мою користь.

— Жодних проблем! Я спинюся в знайомих! — пнуся зі шкіри, добрих п'ять хвилин доводячи, що поїхати до Львова і роздивитися на місці всю «мистецьку спадщину Соломій» — то наш єдиний вихід.

Спинним мозком відчуваю осуд усієї редакції «Егоїстки». Це ж порушення корпоративної етики. Як же так, власним коштом, без жодних добових поїхати за матеріалом? Але мені наплювати, якщо чесно. В журналістиці кожен сам за себе. Цього основного закону мене навчили першого ж року після отримання диплома. І свого шансу я не страчу. Почуття переповнюють мене, серце шалено товчється й обіцяє вистрибнути найближчим часом.

— Що ж, панно Ляуфер, хай буде по-вашому, але якщо не впораєтеся, покладете мені на стіл заяву про звільнення...

* * *

Львівський вокзал насувається раптово, мов у казці. Здається, я задрімала, щойно рушили з Києва. Правду кажучи, ледве встигла на цей денний інтерсіті, бо від моменту, коли замовила на нього квиток, мала дві години на геть усе.